

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 16909/2022
21.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Марковић, адвокат из ..., против туженог Града Крагујевца, кога заступа Градско правобранилаштво, Крагујевац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3366/21 од 18.01.2022. године, у седници одржаној 21.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3366/21 од 18.01.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3366/21 од 18.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 4907/21 од 27.10.2021. године, ставом 1. изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је тужени обавезан да му на име накнаде материјалне штете због трошкова лечења лекова исплати износ од 6.053,82 динара, за сваки месец појединачно почев од 25.03.2021. године па све док лечење траје, при чему је доспели износ тужени дужан да исплати одједном, а убудуће износе у периоду од 01. до 10. у месецу за текући месец, с тим да уколико тужени уплату не изврши у наведеном року, дужан је да плати законску затезну камату од доспелости сваког појединачног износа па до исплате. Ставом 2. изреке, одбијен је део тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му преко досуђеног износа штете из става 1. изреке ове пресуде исплати износ од још 1.513,45 динара за сваки месец појединачно почев од 25.03.2021. године па убудуће, као неоснован. Ставом 3. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 82.360,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 3366/21 од 18.01.2022. године, ставом 1. изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Крагујевцу П 4907/21 од 27.10.2021. године, у ставу 1. и 3. изреке. Ставом 2. изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, што значи да нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог. Предмет тражене правне заштите је накнада материјалне штете тужиоцу на име трошкова лечења повреде, при чему је тужена одговорна за његово повређивање а одлука нижестепених судова је донета применом одговарајућих одредби материјалног права. Ревидент у ревизији указује на погрешну примену материјалног права, међутим, свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање не доводи до примене института посебне ревизије прописаног одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ само која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 21.04.2021. године, а вредност предмета спора је 454.036,20 динара.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић